

Rodek Márton (1934–2018)

2018. február 2-án kísértük utolsó útjára volt kollégánkat, Rodek Márton nyugalmazott erdészetigazgatót.

Marci bátyánk egész életét a zalai dombok között élte le. Itt alapított családot, itt nevelte gyermekeit is.

Tótszentmártonban született 1934-ben. Szülei földművelők voltak, a négy testvér közül ő volt a legfiatalabb. Az iskola első hat osztályát szülőfalujában végezte, majd tehetséges falusi diákként a Zalaegerszegi Népi Kollégiumba került. Tanulmányait Zalaszentgróton és Nagykanizsán folytatta, az akkori Irányi Dániel Gimnáziumban érettségizett 1954-ben. Sikeres felvételi vizsgát követően bejutott a Soproni Erdőmérnöki Főiskolára. 1959 júniusában kapta kézhez erdőmérnöki diplomáját.

Egy hónap múlva munkába állt a Dél-Zalai Állami Erdőgazdaság Budafai Erdészeténél. A gyakornoki idő leteltével erdőművelési műszaki vezetőként dolgozott, 1964 októberéig Budafán, majd az erdészet székhelyének áthelyezése után a Letenyi Erdészetnél. Az erdészet vezetését 1966. november 1-jén vette át, 1994 márciusában erdészetigazgatóként vonult nyugdíjba.

Egész szakmai életét zalai erdészként töltötte el, erdészpályafutása a zalai bükösök gazdálkodásához kötődött a csemetetermeléstől kezdve a fafeldolgozásig. Minden beosztásának megtalálta a szépségét, szerette és tisztelte az erdő fáit, növényeit és szenvedélyes vadászként az erdő vadját. Büszke volt a vadászvendégek által elejtett vad trófeájára, biztosította számukra kellemes vadászélmények megszerzését.

Az erdész munkája azonban nem csak az erdő és a vad megismeréséből, neveléséből és vadászatból áll, a munkát emberek végzik. Munkatársaival szót értő, tiszteltet adó és kapó kolléga volt, beosztottjait szigorúan és a munkát megkövetelve figyelemztette kötelességükre, de fellépett érdekükben, segítette őket nemcsak a munkában, hanem ügyes-bajos problémáik megoldásában is.

A rengeteg idő, amelyet munkahelyén eltöltött, nem múlt el nyomtalanul.

A Budafai Arborétum létesítésének egyik elindítója, majd megvalósítója volt. Társzerzőként jegyezte a *Budafai Arborétum* című, 1983-ban megjelent ismeretterjesztő könyvet.

Irányításával épült teljesen újjá a budafai vadászház 1988-ban, a kor színvonalának megfelelően.

Kistolmácson az omladozó munkásszállóbad vadászházat alakított ki és jelentős szerepe volt a Kistolmácsi víztározó létesítésében. Helyi irányítója volt a letenyi furnérüzem építésének, majd az er-

dészet szervezetén belüli működtetésének.

Évekig tagja volt *Az Erdő* című szakmai lap szerkesztőbizottságának.

Munkáját több alkalommal ismerték el kitüntetéssel, kétszereser kapott Kiváló Dolgozó jelvényt, háromszor volt az Erdészet Kiváló Dolgozója, két alkalommal miniszteriumi kitüntetésben részesült, díjazták Kiváló Társadalmi Munkáért oklevéllel, 1987-ben megkapta a Munka Érdemrend ezüst fokozata kitüntetését.

Tevékenyen részt vett Letenye és a Letenyi járás közéletében.

Fiatalkorában aktívan sportolt, gimnáziumban a tornászcsapat tagja volt, később a Tótszentmártoni Napred labdarúgócsapatát erősítette.

Nem csak munkája kötötte a természethez, szabadideje jelentős részét is ott töltötte. Nagy szakértelemmel művelte Julián-hegyi szőlőjét, pincéjében kiváló minőségű borai mellett szívesen időzött barátaival.

Nyugdíjba vonulása után sem szakadt el kollégáitól, tartotta velük a kapcsolatot és amíg egészsége engedte, gyakori látogató volt az erdészetnél.

Összinté főhajtással búcsúzunk kedves munkatársunktól, emlékéit kegyelettel őrizzük.

Illés György

Sej Gábor (1971–2018)

Kapuváron született, a neves Balsay erdészdinasztia sarjaként. Az általános iskolát és gimnáziumot is itt végezte.

Kiskorában sokat volt nagyapjéknál (id. Balsay László), akik pár száz méterre lakásuktól az erdészeti szolgálati lakásban laktak. A tágas udvarban nyugodtan játszhattak ikertestvérével Péterrel, közben hallgatták a nagypapa meséit erdőről, állatokról, vadászélményekről. Nagybátyja Balsay Endre gyakran vitte magával az erdőre és mikor nagyobbacska volt, vadászatra is, így már kiskorától megszerette az erdőt és a vadászatot. Közel tíz évvel idősebb testvérbátyjuk, Tibor a HM Uzsai erdészeténél volt hivatásos vadász, majd fővadász, kamaszként sokszor volt nála és nagy protokollvadászaton hajtóként is részt vett. Az itt szerzett tapasztalatok bevésődtek szakmai életútjába.

A gimnáziumot 1989-ben befejezve nem akart egyetemre menni, az erdészkedést választotta életcéljának. Még ezen az őszön levelező tagozaton elkezdte Sopronban az erdészeti technikumot, ahol 1993-ban érettségizett, majd még az évben a technikus vizsgát is letette. Eközben 1989 szeptemberétől a Dél-hansági erdészetnél fizikai állományban dolgozott. Kisegítő munkákat végzett nagy tapasztalatú idős erdészek mellett. Közben egy-éves katonai szolgálatát is letöltötte, a fer-

tőlújlaki őr állományában mint határőr szolgált.

1994 januárjában nyert kinevezést az erdészetnél a Kapuvár-Bajcsai kerületbe, egyúttal a rókatői szolgálati lakásba költözött. Kerületében neves elődök nyomdokán haladva nagy szorgalommal, szakmai hozzáértéssel látta el önálló szakmai munkáját.

Fordulópontot jelentett az erdészet életében és az övében is, amikor 1997-ben a vadgazdálkodás-vadászat az erdészethez került. Kezdetektől részt vett a vadgazdálkodási munkákban, 2004-től a kerülete mellett fővadász kinevezést is kapott. Vadászként biztos kezű megfontolt szakember volt, selejtezőkor csak biztos helyzetben sütötte el a puskát, legendás híre van ma is, hogy alig volt sebzése, nagyvadra szinte 100%-os találati aránnyal vadászott. Ez lövésversenyeken is megmutatkozott, ahol mindig az elsők között végzett.

2010 őszén az akkor már Kapuvári erdészetnél az új vezető szintén fővadász feladatokkal bízta meg, melyet nagy szakértelemmel, hozzáértéssel lelkesen látott el közel négy évig. Következőes munkája által teljesen rendeződtek a sorok az előzőleg sok problémával terhelt vadászatban. Jó vadászkapcsolatai révén új, megbízható vadászpartnereket hozott, akik a mai napig meglepéssel vadásznak a Hanságban.

2010-től a Királytó kerület erdésze és hivatásos vadásza. Egész kerülete védett vagy fokozottan védett, a nemzeti parkkal is eredményes együttműködéssel dolgozott. Kerületében rendtől minden tekintetben, egy hónapja utolsó találkozásunkkor éppen a gréderrel igazították helyre a szállításban elromlott utakat. A vadgazdálkodásban is mintaszerű volt a kerülete, a vadföldműveléstől a vadtakarmányozáson keresztül a vad élőhelyének kíméléséig minden szakszerűen folyt és ez a vadászat eredményességén is lemérhető volt.

Megbízásait sohasem a családi eredet alapján, hanem jó felkészültsége, alapos munkája alapján kapta, mellyel tekintélyt vívott ki magának úgy munkatársai, mint beosztottjai között. Soha nem kérkedett vagy dicsekedett, csendesén tette a dolgát, ha megkérdezték, mindig alapos, jól felkészült választ adott. Ha nem kérdezték, nem tolakodott véleményét elmondani.

Tragikusan gyorsan távozott közülünk, gyors lefolyású leküzdhetetlen betegség következtében. Igazi, megbízható szakembert, munkatársat, barátot veszítettünk el távoztával, nélküle már nem lesz ugyanaz a világ, nagy úrt hagyott maga után.

2018. április 27-én a kapuvári Szent Kereszt temetőben, rokonai, munkatársai, vadásztársai, barátai, tisztelői körében temették római katolikus szertartással. Az erdészhimnusz elhangzása után erdészetvetője mondott búcsúztatót, majd vadászkiértősök szignáljával kísérve helyeztük örök nyugalomra.

Nyugodjék békében!

Kóródi Sándor